

Čína pro Pavla Nováčka: zeď a žolíky

JIHOVÝCHODNÍ ASIE. Pavel Nováček si přivezl z Vietnamu, Laosu a Kambodži kromě zážitků i spoustu fotek.

Foto Pavel Nováček

Pavel Nováček poznal s batohem na zádech na čtyřicet zemí světa. Kurdistán projel stopem a v čínském vlaku hrál žolíky.

Alena Volfová
Ústí nad Labem

Pavel Nováček není typický turista. Cestuje s vědomím, že by člověk měl uctívat tradice země, aby tamní lidi svým jednáním a chováním neurážel. Hodnotu pro něj mají hlavně zážitky. Letošní cestu začne plánovat příští měsíc. Jako obvykle si sežene průvodce a nastuduje život v zemi, do které míří. V práci si vezme měsíc volno a vyráží do světa. S minimem peněz a batohem na zádech.

Po Středním východu a jihovýchodní Asii se Pavel Nováček chystá do některé z afrických zemí nebo do Ameriky.

Stopnul si rybáře

V roce 2003 se vydal na první cestu mimo Evropu. Najednou stál na hlavní třídě tureckého města Ak-saray a přemítal. Co teď? Strhla ho úžasná atmosféra, přátelští majitelé krámků, vůně kebabu. „Když jsem stejným místem projížděl před dvěma lety, byl znát vliv západního turismu, změnil se i přístup lidí,“ porovnává. V Istanbulu si koupil

jízdenku do Kurdistánu. „Chtěl jsem objet stopem místní památky. Zjistil jsem, že to funguje tak, že si stoupnu k silnici a vyberu si auto. Stopnul jsem si tři rybáře. Jeli se mnou po všech památkách, všude na mě čekali,“ vybavuje si cestovatel.

Nezapomenutelné zážitky si odvezl i z Jordánska. Mile ho překvapila pohostinnost majitele hotelu. „Přijel jsem do města Karak a zastavil se před jedním hotelem. Jeho majitel Ahmed mě hned zval k sobě na čaj. Druhý den jsem jel k Mrtvému moři. Stala se tam tragická událost, jeden chlapec se utopil ve vodopádech. Pomáhal jsem záchranářům a do hotelu se dostal až večer. Když mě Ahmed uviděl, běžel mě radostně přivítat. Měl o mě strach a celé odpoledne mě hledal po městě,“ byl z toho dojatý Pavel Nováček.

V Jordánsku si získal přízeň také díky znalosti místních náboženských zvyků. Přijel tam totiž v období ramadánu.

Až v pozdních večerních hodinách tehdy dorazil do Jerash. První, co chtěl vyřešit, bylo ubytování. Jeden prodavač ho odkázal na svého bratra. „Původně chtěl dvojnásobnou cenu, než stál hotel,“ říká Pavel Nováček. Nakonec vzal muže z Česka k sobě domů a pronajal mu patro ve svém domě. „Nabízel mi jídlo, ale já odmítl, že se může jíst až za hodinu, protože je ramadán. Muž se rozzářil a pozval mě na rodinnou večeři,“ líčí. Ráno se rozloučili jako dávní přátelé a místní muž si nechal za ubytování ani korunu.

Na stejné ochotného a vstřícného člověka narazil cestovatel v Íránu. Přesel hranici do Turecka a tam si stopnul kamion a požádal

řidiče o svezení do nejbližšího města, kde si chtěl koupit jízdenku do Kaiserí. „Řidič se nabídl, že jede stejným směrem a svezte mě až tam,“ říká Pavel Nováček. Kývnul.

Žolíky v čínském vlaku

„Několikrát mu praskly pneumatiky, dvakrát jsme je měnili. Když praskly potřetí, sehnal mi v servisu další kamilon, který jel do Kaiserí.“ Cesta trvala dva dny, a když dojeli na místo, řidič českého cestovatele ubytoval ve své rodině.

Velká čínská zeď, to byl sen Pavla Nováčka. Splnil se mu. Na místě

se přesvědčil, že cestovat po lidnaté zemi není jednoduché. „Všude je plno lidí, jízdenky si musíte obstarat dva dny dopředu, většinou jsem sehnal jen lístek ke stání,“ říká. Obával se, že bude muset prostát tisíce kilometrů, tamní lidé byli ale natolik vstřícní k němu i mezi sebou, že vždy někdo uvolnil místo. Dlouhou chvíli si krátil kartami. „Jednomu čínskému cestujícímu se žolíky tolik líbily, že je chtěl pořád hrát a nedovolil mi ani spát,“ směje se pětaticetiletý muž.

Kromě Číny navštívil v Asii také Vietnam. Naneštěstí v Hoi An se Pavel Nováček strefil do monzunového období. „Řeka během jednoho dne stoupla o metr a druhý den o další metr. Místní se ale dokázali přizpůsobit, do ulic vytáhli loďky jako v Benátkách.“ Díky vietnamskému motorkáři Čech nepřišel o návštěvu památek. „Motorku jsme několikrát utopili, ale muž se mnou absolvoval cestu za směšný peníz a byl spokojený.“

Jeden z nezapomenutelných zážitků na Pavla Nováčka čekal v Himálajích. Zelené hory se zasněženými vrcholy osmitisícovek. „Když jsem šel horami, vracely se děti ze škol v modrých uniformách. Jedna holčička se mě chytila za ruku a šla se mnou celou cestu. Bylo to takové spontánní,“ vybavuje si.

Nováček věří, že při svých dalších cestách potká stejně milé lidi, jako v Asii a ve Středním východě.

VZPOMÍNKA. Z Laosu si Pavel Nováček přivezl motiv tamních lidí.

Foto 7/ Z. Kompert

